

[Gert Petersen]

Det er der dækning for i grundlovens bogstav, det erkendes. Efter grundloven er regeringen kun forpligtet til at vige, hvis tingets flertal vedtager et egentligt mistillidsvotum, og i den henseende har regeringen jo haft sit på det tørre, for et af de partier, som er med i det flertal, der er dannet mod regeringens støtte til atomoprustningen, nemlig det radikale venstre, er samtidig begejstret tilhænger af regeringens økonomiske politik, og det radikale venstre lægger klart større vægt på en reaktionær økonomisk politik end på kampen mod raketudstationeringen. Samarbejdet med regeringen om nedskæringspolitikken og ikke modstanden mod regeringens raketpolitik bestemmer det radikale venstres holdning. Derfor har det været umuligt at samle flertal for et egentligt mistillidsvotum til regeringen.

Men nu er der altså denne mulighed. Regeringen kan ikke bare regere videre, hvis dens finanslov forkastes. Og hvis det lykkes at få denne finanslov forkastet, fordi regeringen ikke kan holde styr på et af sine egne støttepartier, og regeringen dermed tvinges til at udskrive valg, bliver det en glædens dag i hundredtusinder af danske hjem, hundredtusinder af danske hjem, som ikke er i stand til at genkende den fantastiske beskrivelse af deres virkelighed, som hr. Fogh Rasmussen underholdt os med tidligere, hvor han fortalte, at denne regering stræber efter større tryk, mere livsglæde, mere sikkerhed for de dårligst stillede i vort samfund. Det er, hvad hr. Fogh Rasmussen sagde. Så kan de dårligst stillede i vort samfund selv bedømme, hvordan virkeligheden ser ud. Derfor vil et valg nu blive en glædens dag i hundredtusinder af hjem, som vil få lejlighed til et folkeligt, et demokratisk opgør med, hvad der i virkeligheden er den mest reaktionære, sociale politik, vi har oplevet i flere menneskealdre herhjemme.

Det er en politik, der har flere sider. I visse henseender er den en uddybning – det må siges – af den politik, som forudgående socialdemokratiske mindretalsregeringer førte fra 1975 til 1981. Det er i og for sig ikke så overraskende, for disse mindretalsregeringer samarbejdede jo med snart nogle, snart andre af de partier, der nu udgør den siddende regerings grundlag. Ja, det er såmænd kun 4–5 år siden, den nuværende regerings økonomiminister var hr. Anker Jørgensens økonomimi-

nister – det kommer jeg tilbage til. Men i andre henseender tegner den siddende regering sig for et brud med den hidtidige politik. På trods af alle kompromiser og indrømmelser var det dog lykkedes arbejderbevægelsen – og det vil også sige, det skal erkendes, socialdemokratiet – at erobre adskillige landvindinger i det sidste par generationer. Det er disse landvindinger, den konservative regering sætter sig som mål at nedbryde. Det skal gøres langt mere skræmmende at blive arbejdsløs eller gammel og fattig eller socialt nødstedt eller syg i Danmark, derfor nedskæringerne på dagpengesatserne for de arbejdsløse og de syge, nedskæringer, der åbenbart efter partiet venstres mening ikke betyder noget som helst, og som ikke har forringet forholdene på nogen måde. Det skal I vide, I syge og arbejdsløse. Ja, det er ikke mig, der mener det, men det er det, som hr. Fogh Rasmussen har sagt her fra denne talerstol. Derfor de faktiske nedskæringer for folkepensionisterne.

Jeg ved godt, at regeringen her statsligt har fredet folkepensionisterne, men det hjælper jo ikke noget, når man har gennemført kolossale nedskæringer på bloktilskuddene til kommunerne med det resultat, at kommunerne med eller mod deres vilje – det skal jeg ikke dømme om – er tvunget til at skære ned på folkepensionisternes levevilkår, som er blevet katastrofalt forringet. Jeg ser, at man i det radikale venstres gruppe ryster på hovedet ad det vrøvl, jeg siger, at folkepensionisternes vilkår er blevet forringet. Det vil jeg også håbe at man mærker sig blandt folkepensionisterne. Jeres vilkår er slet ikke blevet forringet, siger det radikale venstre. De er blevet forringet, og de er blevet meget alvorligt forringet. Derfor har man indført karensgenen, derfor har man indført regulære fattigdomsbestemmelser i den sociale bistandslov.

Omvendt skal det naturligtvis lønne sig bedre at være rig og velhavende. I åbningstalen i år løftede statsministeren sløret for regeringens planer om en skattereform. Den gik ud på, at den progressive indkomstskat skal afløses af en ensartet procentbeskatning for alle, uanset om man tjener 50.000 kr. eller 5 mill. kr. Det kan være slemt nok, men det bliver endnu værre, for samtidig ville regeringen da sandelig bevare rentefradragsordningen, som – og det ved enhver –